

F. t. 1. for Grønland om arealanvendelse m.v.

være én kommune impliceret. Hvis der foreligger en plan for området, og det drejer sig om sager af udelukkende lokal betydning, vil det være praktisk, at der er mulighed for, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelserne. Landsplanudvalget kan i så fald delegerer sin kompetance til kommunalbestyrelsen.

Hvis der er tale om større industrianlæg, er det klart en opgave for landsplanudvalget at bestemme, i hvilken by (eller kommune) anlægget skal placeres, men når denne placering er afgjort, må den pågældende kommunalbestyrelse kunne afgøre, ved indpasning i byplanen, hvor i byen eller kommunen virksomheden skal lægges.

Stk. 5. Grænserne for en byzone forventes i praksis fastlagt af vedkommende kommunalbestyrelse. Landsplanudvalget vil normalt kun blive inddraget, såfremt der efter fastlæggelsen af grænserne opstår tvivl.

Stk. 6 fastslår ansørgernes oplysningspligt, der skal sikre, at det bliver muligt for landsplanudvalget eller kommunalbestyrelsen at overskue, hvilke virkninger det planlagte projekt vil kunne få, og give baggrund for fastsættelse af de betingelser, der bør stilles.

§ 5 fastslår, at der kan knyttes betingelser og vilkår til tilladelserne til arealanvendelse i overensstemmelse med lovens formål. Som eksempel kan nævnes krav i forbindelse med virksomhedens anlæg og drift og eventuelle ophør, som det skønnes nødvendigt at stille for eksempel for at sikre, at området virkelig udnyttes inden for en rimelig tid, og ikke blot reserveres og derved spærres for andres udnyttelse. Anlægget af virksomheden kan nødvendiggøre udbygningen af trafikkanlæg, kloak- og rensningsanlæg. Det kan som vilkår bestemmes, at virksomheden bidrager til de hermed forbundne udgifter for det offentlige.

§§ 6 og 7 afgrænser denne lovs område i forhold til regulativet om erhvervelse af landbrugsjord i Sydgrønland og fredningsloven.

§ 8 vedrører forholdet til lov om mineralske råstoffer i Grønland (mineloven). Ministerens beføjelser i henhold til mineloven, herunder for så vidt angår arealanvendelse inden for et koncessionsområde, opretholdes. Navnlig for udnyttelseskoncessioner vil koncessionsområderne, specielt på kontinentalsoklen, være meget begrænsede, og det kan være nødvendigt for gennemførelse af virksomheden, at anlæg m. v. af den i § 8 nævnte art anbringes uden for koncessionsområdet. Det er imidlertid – uanset sådanne anlægs nære sammenhæng med koncessionsvirksomheden – fundet rigtig,

at tilladelser til arealanvendelse til sådanne anlæg i byzoner gives af kommunalbestyrelsen, og at ministerens tilladelse til sådanne anlæg uden for byzone meddeles efter indhentet udtalelse fra landsplanudvalget.

*Til kapitel 4.**Landsplanlægning.*

Bestemmelserne om landsplanlægning må betragtes som en ny ramme for en offentlig virksomhed, der er foregået på flere niveauer over længere tid. En vigtig nydannelse er det, at de lokale politiske instanser, der har haft et væsentligt medansvar for byplanlægningen, også inddrages mere direkte i landsplanlægningen. Det er afgørende for planlægningsarbejdet, at det godtages og føles nødvendigt eller gavnligt af den befolkning, hvis livsforhold planerne vedrører, og i visse tilfælde vil kunne gribe dybt ind i. Befolkningen skal være med til at afgøre sine egne fremtidige livsvilkår, og det kan kun blive tilfældet, hvis planernes hovedretningslinier formes, tilpasses og ændres på grundlag af initiativer og ideer fra lokalbefolkningen og hviler på en gensidig grundig information.

§ 9, der nærmest svarer til lands- og regionsplanlovens § 7 om regionsplanlægning, angiver landsplanlægningsens form og indhold. Det fastslås, at Ministeriet for Grønland sammen med landsplanudvalget har ansvaret for landsplanlægningen, der angiver hovedretningslinier for fordelingen af byområder, placeringen af større anlæg og offentlige institutioner, som betjener mere end én kommune og arealanvendelse til forskellige andre formål end byudvikling, som hører under byplanlægningsens område. Retningslinierne kan udspringe af generelle politiske målsætningsbeslutninger truffet af landsråd og folketing vedrørende lokaliseringspolitik, egnsudvikling eller andet og sikre en sådan politisk virkeliggørelse. De baseres i alle tilfælde på praktisk medvirken fra lokale myndigheder, og de skal koordinere planlægning, der finder sted, f. eks. inden for sundhedsvæsen og uddannelsessektoren i det omfang sådan planlægning indebærer arealanvendelse.

§ 10, der svarer til lands- og regionsplanlovens § 10, sikrer kommunernes deltagelse i landsplanlægningen. Arbejdet med hovedretningslinierne begynder med, at kommunalbestyrelserne opfordres til inden en frist bestemt af ministeriet at fremsende oplæg til retningslinier for arealanvendelsen. Hver kommunalbestyrelse kan indgive oplæg, eller der kan fremkomme et samlet oplæg fra De grøn-